

Vyvěšeno dne: 7. 11. 2019

Svěšeno dne: 21. 11. 2019

Jitka Valová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Karla Šimky v právní věci navrhovatelky: **Marie Mikulášková**, bytem Zámecká 117, Milotice, zastoupena JUDr. Ing. Liborem Kynclem, Ph.D., advokátem se sídlem Kaštanová 467/26, Jihlava, proti odpůrci: **obec Milotice**, se sídlem Školní 72, Milotice, zastoupená Mgr. Martinem Hromkem, advokátem se sídlem Vídeňská 153/119b, Brno, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 2/2018-5 – Územní plán Milotice, vydaném usnesením zastupitelstva obce Milotice dne 29. 3. 2018, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 6. 2019, č. j. 63 A 2/2019 - 132,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Navrhovatelka **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Navrhovatelka **je povinna** zaplatit odpůrci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti **4.114 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Martina Hromka.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelka je vlastníkem či spoluvlastníkem pozemků p. č. 6432, p. č. 6480, p. č. 6451 a p. č. st. 197 v katastrálním území Milotice u Kyjova. Usnesením ze dne 29. 3. 2018 vydalo zastupitelstvo odpůrce opatření obecné povahy č. 2/2018-5 – Územní plán Milotice. Opatření obecné povahy byly shora uvedené pozemky oproti územnímu plánu z roku 2000 vymezeny zčásti jako nezastavitelné území v okolí zámeckého areálu a zčásti jako ochranné území hodnot zámeckého areálu. Uvedené opatření obecné povahy napadla navrhovatelka u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) návrhem na jeho zrušení dle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v plném rozsahu, alternativně v části týkající se pozemků navrhovatelky. Domnívá se, že napadeným opatřením obecné povahy byla

zkrácena na svých právech, neboť územní plán zásadním způsobem omezuje stavební činnost na jejích pozemcích.

[2] Krajský soud napadeným rozsudkem návrh zamítl a uložil navrhovatelce zaplatit odpůrci náhradu nákladů řízení. Dospěl k závěru, že odpůrce se řádně zabýval námitkami navrhovatelky a rozhodnutí o námitkách je přezkoumatelné, důkladně odůvodněné, a se závěry odpůrce se ztotožnil. Zdůraznil, že ani za účinnosti předchozího územního plánu navrhovatelka neměla možnost na svých pozemcích stavět, neboť byly zahrnuty do přírodních ploch v nezastavěném území obce. Funkční využití předmětných ploch nebylo napadeným opatřením obecné povahy nijak změněno. Navrhovatelce nespovědilo právo, aby byly její pozemky novým územním plánem určeny k zastavění. V ochraně okolí zámku spatřuje obec závažný veřejný zájem a nepředpokládá v tomto území urbanistický rozvoj, což je v rozhodnutí o námitkách dostatečně zdůvodněno a podloženo.

[3] Námitka navrhovatelky, že při pořizení územního plánu nebyla zvolena možnost úpravy omezující vlastníky méně, je dle krajského soudu obecná a neurčitá. Nedůvodnou shledal krajský soud také námitku diskriminace, kterou navrhovatelka spatřuje v tom, že na okolních pozemcích se nacházejí stavby, které nebyly řádně povoleny, obec chrání výhled na zámek jen z jedné strany a zachází různě s pozemky ve stejné vzdálenosti od zámku. Pokud se v území nacházejí nepovolené stavby nebo jiné stavby byly stavebním úřadem povoleny v rozporu s územním plánem, neprokazuje to samo o sobě diskriminační přístup odpůrce vůči navrhovatelce. Rozdílné zacházení odpůrce se srovnatelnými pozemky navrhovatelka nijak neprokázala. Stejně řešení bylo zvoleno i pro ostatní pozemky v prostoru před zámkem, přičemž tyto pozemky nelze srovnávat s pozemky, které se v prostoru před zámkem nenacházejí.

[4] Navrhovatelce nelze přisvědčit, že územním plánem obec obcházela složitý administrativní proces vedoucí k rozšíření ochranného pásma památky dle zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. Vymezení ochranného pásma zámku na základě rozhodnutí příslušného orgánu památkové péče ze dne 1996 zůstalo nedotčeno. Stanovit funkční využití pozemků a případně i chráněné hodnoty v území je v procesu územního plánování právem obce. Rozsah ochrany území zámeckého areálu je dostatečně odůvodněn zejména v kapitole III. textové části odůvodnění napadeného opatření obecné povahy v části, týkající se ochrany kulturních hodnot a urbanistické koncepce. Obec vážila zájmy soukromých vlastníků na výstavbě v území a veřejný zájem na ochraně zámeckého areálu, který byl po konzultaci s orgány státní památkové péče upřednostněn. Pokud odpůrce na základě podkladového stanoviska odborného orgánu státní památkové péče v územním plánu vymezil nezastavitelné území za účelem ochrany zámku Milotice, postupoval zcela v souladu s § 19 odst. 1 písm. m) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Podle něj je úkolem územního plánování mj. vytváření podmínek pro ochranu území podle zvláštních právních předpisů před negativními vlivy záměrů na území, přičemž toto ustanovení odkazuje přímo na zákon o státní památkové péči (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2017, č. j. 4 As 92/2017 - 37). Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 28. 5. 2014, č. j. 9 Ao 6/2011 - 261, je pořizovatel územně plánovací dokumentace oprávněn provést nástroj územního plánování a regulaci určitých aktivit na jeho území, a to i nad rámec zákona, který chrání stejné hodnoty na základě veřejného zájmu. Odpůrce ve shodě s odborným stanoviskem Národního památkového ústavu ze dne 5. 4. 2016, č. j. OŽPÚP 16862/16, vyhodnotil dosavadní úroveň ochrany zámku jako nedostatečnou. Zjistil totiž, že rozsah ochranného pásma památek příliš nepřekračoval plochu památek, okolo nichž bylo prohlášeno, a nerespektoval dostatečně např. osově průhledy, fortifikace či rozsah historického areálu zámku. Proto byla navržena předmětná regulační opatření.

[5] Zcela nedůvodnou shledal krajský soud námitku absence vymezení územní rezervy pro umístění východního obchvatu obce. Jak vyplynulo z jednání před soudem, již z nadřazené územně plánovací dokumentace byl vypuštěn obchvat po přeložce silnice II/432, odpůrce tudíž obchvat po konzultaci s nadřazeným orgánem územního plánování vypustil i z územního plánu.

[6] Nedůvodná je i námitka navrhovatelky, že jí nebylo doručeno rozhodnutí o námitkách. Toto rozhodnutí je součástí odůvodnění napadeného opatření obecné povahy a samostatně se nedoručuje. Pokud dále navrhovatelka namítala, že zápis z jednání zastupitelstva, na němž byl územní plán schválen, nebyl včas vyvěšen, není zřejmé, jakým způsobem měla být navrhovatelka zkrácena na svých právech, pokud by k opožděnému vyvěšení skutečně došlo.

[7] K námitce, že pořizovatel nezpřístupňoval veřejnosti dokumenty z veřejného projednání, opakovaného veřejného projednání a dalších úkonů v rámci pořizování územního plánu, odkázal krajský soud na obsah spisu. Z něj vyplývá, že navrhovatelka mohla nahlížet do spisové dokumentace a také tak opakovaně činila. Utajování či zneprístupňování dokumentů odpůrcem či pořizovatelem v rámci pořizování a projednávání územního plánu nebylo prokázáno.

[8] Námitku, že veřejnosti nebyl dán dostatečný prostor pro dotazy na opakovaném veřejném projednání a diskuse byla předčasně ukončena, vypořádal odpůrce v rozhodnutí o námitkách. Pořizovatel v úvodu obou veřejných projednání seznámil přítomné s tím, jak bude v projednání postupovat, několikrát vysvětloval projednávanou problematiku a účastníky poučoval o právech a povinnostech, včetně vysvětlení postupu při nakládání s námitkami a připomínkami. Z auditoria nezazněl jakýkoliv požadavek na zpřesnění či vysvětlení. Navrhovatelka námitky včas a řádně podala, měla tedy pro další postup dostatek informací.

[9] Žádosti navrhovatelky o zařazení jejích pozemků do zastavitelného území pro bydlení z let 2013 a 2015 jsou založeny ve spise a pořizovatel se jimi zabýval, avšak dospěl k závěru, že upřednostní zachování současného stavu.

[10] Z grafické části územního plánu je patrné, jaké území je předmětem regulace a z jakého důvodu. Proto je dle krajského soudu polemika navrhovatelky, že ochrana osových průhledů vymezených odborným orgánem není nutná z důvodu existence vzrostlých stromů (resp. při jejich předpokládaném vzrůstu po roce 2025), pouhou spekulací. Možným budoucím vzrůstem stromů v okolí zámku nadto nelze argumentovat ve vztahu k územnímu plánu. Tím spíše, že nejde o chráněné stromy či aleje, s nimiž by územní plán počítal z hlediska nutné ochrany hodnot v území.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření odpůrce

[11] Navrhovatelka (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že krajský soud se (stejně jako předtím odpůrce) nevypořádal s podáním stěžovatelky ze dne 20. 8. 2013, napadený rozsudek je tudíž nepřezkoumatelný.

[12] V bodě 100. napadeného rozsudku krajský soud uvádí, že společné jednání o návrhu územního plánu dne 7. 7. 2015 bylo posledním termínem pro možné uplatnění námitek. Šlo však pouze o jednání dotčených orgánů, a nikoliv o veřejné projednání dle § 52 odst. 1 stavebního zákona. Napadený rozsudek tak nemá oporu ve spisu.

[13] Na jednání zastupitelstva dne 25. 8. 2016 informoval starosta o zpracování podkladů Národního památkového ústavu. V bodu 48. napadeného rozsudku krajský soud uvádí, že o tomto materiálu probíhala diskuse, což nemá oporu ve spisu.

[14] Dle stěžovatelky docházelo v procesu pořizování územního plánu k nezákonnému doručování mezi obcí, pořizovatelem a krajským úřadem, což činilo celý proces nepřehledným. Krajský soud tento žalobní bod, vznesený stěžovatelkou na jednání, nevypořádal. Se stěžovatelkou nikdo nechtěl jednat ohledně její žádosti o zařazení jejích pozemků do ploch pro bydlení.

[15] Stěžovatelka má za to, že kdyby se obec zabývala její žádostí z roku 2013, mohla by na svém pozemku stavět. Nyní jí v tom brání vymezení nezastavitelného území. Předchozí územní plán připouští omezené množství staveb k ochraně přírody, které již nyní na pozemcích umístit nelze.

[16] Krajský soud nezpracovával systematicky podklady stěžovatelky a pouze nekriticky převzal závěry obce, protože je na místě uvažovat o podjatosti soudu.

[17] Soud se taktéž nedostatečně vypořádal s odchylkou územního plánu od odborného vyjádření Národního památkového ústavu, s argumentací stěžovatelky osovými průhledy a výkladem pojmu „pohledové hodnoty“.

[18] Povinnost nahradit odpůrci náklady řízení je dle stěžovatelky nepřiměřená.

[19] V územním plánu obec chrání neexistující vodní tok.

[20] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že pokud nevyhověl žádosti stěžovatelky ze dne 20. 8. 2013 o změnu využití pozemku, nebyl povinen o tom vydávat samostatné rozhodnutí. Krajský soud se s touto námitkou řádně vypořádal v bodě 129. napadeného rozsudku. Případná nepřesnost v uvedení termínu společného jednání nemá vliv na zákonnost napadeného opatření obecné povahy. Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pouze z toho důvodu, že se soud ztotožnil s argumentací jedné ze stran. Je patrné, že materiál Národního památkového ústavu není rozhodnutím ani závazným stanoviskem a stěžovatelka ani nespécifikuje, jak se od něj územní plán údajně má „odchylovat“. Není zřejmé, jak měla být stěžovatelka zkrácena na svých právech e-mailovou komunikací mezi krajským úřadem a zpracovatelem územního plánu, ani co měla stěžovatelka na mysli tím, že krajský soud nevzal v úvahu výklad pojmu „pohledové hodnoty“. Otázka existence či neexistence vodního toku na pozemku stěžovatelky nebyla pro věc nijak významná. Stěžovatelce nesvědčí subjektivní právo na svém pozemku stavět, a nemohla tedy očekávat, že s ní bude obec spolupracovat tak, aby bylo funkční využití jejího pozemku v novém územním plánu změněno. Ani náhradu nákladů řízení nepovažuje odpůrce za nepřiměřenou. Stěžovatelka (zastoupena advokátem) si musela být vědoma, že v případě neúspěchu bude v souladu se zákonem povinna nahradit náklady řízení odpůrci, který je malou obcí bez právního oddělení či alespoň odborně způsobilého zaměstnance.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[22] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[23] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí městského soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70). Stěžovatel je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným (srov. obdobně rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS).

[24] Kasační stížnost je v tomto ohledu na hranici projednatelnosti, neboť s nosnými důvody napadeného rozsudku stěžovatelka krom obecného nesouhlasu v zásadě nepolemizuje a v kasační stížnosti napadá zejména domnělá marginální pochybení odpůrce v procesu přijímání napadeného opatření obecné povahy, která mnohdy ani z povahy věci nemohla stěžovatelku nijak zasáhnout v jejích veřejných subjektivních právech. Tyto námitky doplňuje obecnými a zhusta obtížně srozumitelnými projevy nesouhlasu s posouzením krajského soudu.

[25] Krajský soud příležitostně uvedl, že při hodnocení zákonnosti územního plánu či jeho změny sleduje soud též zásady proporcionality a zdrženlivosti. Ke zrušení územního plánu či jeho změně by měl proto soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, publ. pod č. 1462/2008 Sb. NSS).

[26] Pro posouzení zákonnosti napadeného opatření obecné povahy je ze shora uvedených důvodů podružné, zda odpůrce v odůvodnění uvedl chybně datum veřejného projednání, neboť se jedná o pouhou zjevnou chybu v psaní a ze správního spisu je jasně seznatelné, kdy k veřejnému projednání (resp. opakovanému veřejnému projednání) došlo. Není podstatné, zda o odborném stanovisku Národního památkového ústavu ze dne 5. 4. 2016, č. j. OŽPÚP 16862/16, které bylo jedním z podkladů při pořizování územně plánovací dokumentace, proběhla diskuse, či nikoliv. I pokud by byl v územním plánu zanesen chybně neexistující vodní tok, není to pro věc podstatné, neboť důvodem regulace pozemků stěžovatelky je ochrana nezastavěného území obce a hodnot zámku, který je národní kulturní památkou, a nikoliv ochrana vodního toku.

[27] Do veřejných subjektivních práv stěžovatelky nemohla nijak zasáhnout skutečnost, že se odpůrce samostatně formálně nevypořádal s podáním stěžovatelky ze dne 20. 8. 2013. Osoby dotčené územním plánem nemají v procesu územního plánování právo na to, aby pořizovatel samostatně vypořádal každé jejich jednotlivé podání (učiněné třeba již v samém počátku celého procesu). Stejně tak neexistuje subjektivní právo na to, aby obec vedla o požadavcích jednotlivých osob na zastavitelnost jejich pozemků jakékoliv formalizované jednání. Podstatné je, aby bylo dotčeným osobám umožněno jejich výhrady či podněty v procesu územního plánování uplatnit, tj. zejména vznést námitky dle § 52 stavebního zákona. Povinností pořizovatele je, aby se s těmito námitkami řádně vypořádal. Stěžovatelka námitky včas uplatnila a odpůrce se rekapitulací námitek a jejich vypořádáním poměrně obsáhle věnoval v odůvodnění napadeného opatření obecné povahy.

[28] Otázka, jakým způsobem spolu komunikoval krajský úřad a pořizovatel, se práv stěžovatelky zjevně nijak nedotýká. Tuto námitku (poprvé vznesenou až v průběhu soudního jednání) krajský soud zmiňuje v bodě 68. napadeného rozsudku a poté ji blíže nerozvádí. Ze zvukového záznamu jednání je nicméně patrné, že ani krajskému soudu nebyla zřejmá souvislost námítky s právy stěžovatelky, tuto souvislost ani její zástupce k dotazu soudu neobjasnil. Krajskému soudu tudíž nelze vytýkat, že námitku nepojednal podrobněji, přičemž vlastní ucelená argumentace soudu k procesu přijímání napadeného opatření obecné povahy je plně dostačující.

[29] Pokud jde o podstatu sporu, proti závěrům krajského soudu stěžovatelka žádnou konkrétní argumentaci nepředkládá. Krajský soud na několika místech napadeného rozsudku zdůraznil, že obec při přípravě územního plánu vážila zájmy soukromých vlastníků na výstavbě v území a veřejný zájem na ochraně zámeckého areálu, který byl po konzultaci s orgány státní památkové péče upřednostněn. Obec ve shodě s odborným stanoviskem Národního památkového ústavu ze dne 5. 4. 2016, č. j. OŽPÚP 16862/16, přistoupila k důkladnější ochraně hodnot zámku (osové průhledy, fortifikace, historický areál zámku). Oproti předchozímu územnímu plánu proto v napadeném opatření obecné povahy vymezila nezastavitelné území v okolí zámeckého areálu a ochranné území hodnot zámeckého areálu. Odůvodnění napadeného opatření obecné povahy shledal krajský soud přesvědčivým a přijatou regulaci ve vztahu k zásahu do práv stěžovatelky shledal přiměřenou.

[30] Vymezením nezastavitelného území v okolí zámeckého areálu bylo oproti původnímu stavu do práv stěžovatelky do jisté míry zasaženo. Ve vztahu k veřejnému zájmu na ochraně hodnot spojených s národní kulturní památkou se však jedná o omezení přiměřené, neboť okruh staveb, které bylo možné na pozemcích stěžovatelky umístit, byl i dříve značně omezený. Jak upozornil krajský soud, pozemky stěžovatelky byly i předchozím územním plánem zahrnuty do přírodních ploch v nezastavěném území obce. V nezastavěném území je přitom možné toliko *v souladu s jeho charakterem umísťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, přípojky a účelové komunikace, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepšují podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu* (§ 18 odst. 5 stavebního zákona). I pokud by tedy obec v napadeném opatření obecné povahy nezastavitelné území v okolí zámeckého areálu nevymezila, stěžovatelka by požadovanému využití pozemků (zastavení rodinným domem) nebyla o nic blíže. Subjektivní právo na to, aby bylo novým územním plánem změněno dosavadní funkční využití pozemku požadovaným způsobem, přitom stěžovatelce nesvědčí.

[31] K obecným tvrzením stěžovatelky, že krajský soud systematicky nezpracoval podklady stěžovatelky a nevypořádal se s odchylkou územního plánu od vyjádření Národního památkového ústavu, argumentací stěžovatelky osovými průhledy a výkladem pojmu „pohledové hodnoty“, Nejvyšší správní soud stejně obecně konstatuje, že krajský soud se všemi námitkami stěžovatelky řádně zabýval a jeho závěry jsou dostatečně odůvodněny.

[32] Přiznanou náhradu nákladů řízení považuje stěžovatelka za nepřiměřenou s ohledem na její důchodový věk a ekonomickou sílu odpůrce. Zde je třeba zdůraznit, že krajský soud při rozhodování o náhradě nákladů řízení vzal v úvahu, že odpůrce je malá obec, která nedisponuje vlastním právním odborem, a nadto nebyla ani pořizovatelem územního plánu (kterým byl Městský úřad Kyjov). K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že skutečnost, že stěžovatelka je v důchodovém věku, sama o sobě nepředstavuje důvod hodný zvláštního zřetele, pro který by bylo na místě náhradu nákladů řízení odpůrci ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s.

nepřiznat. Žádné jiné specifické individuální okolnosti podstatné pro rozhodnutí o nákladech řízení stěžovatelka v řízení o žalobě ani v řízení o kasační stížnosti neuvedla.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[34] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení vycházel Nejvyšší správní soud z usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, podle něhož žalované správní orgány mají, v případě že se nechají právně zastupovat, právo pouze „na náhradu účelně vynaložených nákladů přesabujících jejich běžnou úřední činnost. Příkladem může být řízení o návrhu na zrušení opatření obecní povahy (např. územního plánu) vydaného malou obcí, která nedisponuje odborným personálem ani potřebnými finančními zdroji nezbytnými pro vedení složitého soudního řízení.“ Jelikož odpůrce je relativně malou obcí bez příslušného odborného personálu, přiznal mu soud právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Zástupce odpůrce učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za tento úkon mu náleží mimosmluvní odměna dle § 7 bodu 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve výši 3.100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Jelikož je zástupce odpůrce plátcem daně z přidané hodnoty, je třeba zvýšit přiznanou odměnu o částku 714 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Částku ve výši 4.114 Kč je navrhovatelka povinna zaplatit odpůrci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Martina Hromka.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. listopadu 2019

L. S.

JUDr. Josef Baxa v. r.
předseda senátu